

כדור כאיש אחד

לראשונה! מנהלי הגנים על טהרת הקודש
פותרים לכם את כל בעיותיכם
באחדות!

המיזם המדהים
שמשנה
את כללי המשחק.
עמודי אמצע.

חשיפה!

לא בכל יום מתכנסים לפונדק אחד-

גם אם וירטואלית, עשרה מנהלי מוסדות חשובים ונכבדים, העושים ומעשים שלא תשתכח תורה מישראל.

ביום יום הם עסוקים איש איש במקומו ובקהילתו בעשייה ברוכה, ובל נשכח שכל זה מתבצע "בין הסדרים" של האברכים המופלגים שליט"א.

כעת, לרגל הקמפיין הייחודי של התאגדות מנהלי הגנים, תפסנו לשיחה טעונת רגש ועוצמה את כלל המנהלים. באנו לשמוע- ויצאנו מחוזקים. שוב הטינו אוזן לאותם צלילים עדינים ומרוממים אשר הדהדו באוזנינו בצאתנו אל הדרך. אותם צלילים אשר מוסיפים להישמע בעולם, קול גדול ולא יסף, לרומם, לחמם, לחזק ולהטעין בכוח.

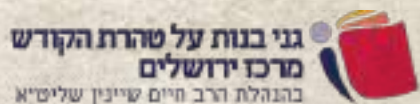
עמנו מנהלי הגנים עטה"ק (בסדר הא"ב) הרב משה אזרחי- גני חפציבה מ"ע, משפחת בורשטיין- גני "נוה רחל" ירושלים, הרב אלימלך הרציג- גני "פלגי מים" אלעד, הרב מרדכי כהן- גני "עטרת שמואל" בני ברק, הרב פרידמן- גני גב"ש ירושלים, הרב אברהם קאהן- גני בנות "קהילת אהל משה" מערב בני ברק, הרב שמואל רובין- "גני נטיעות" אחיסמך, הרב חיים שיינן- "גני בנות" מרכז ירושלים, הרב צבי שרפהרץ- רשת "גני עילית" במודיעין עילית.

**כל אחד מייצג סיפור שלם ומרגש
של תקומה, של קהילה,
ושל שאיפה בוערת
שמים רבים לא יכבוה.**

במאמר מוסגר: הרב אליהו קנר מגני "בעקבי הצאן" בית שמש, שהה בימים אלו בחו"ל לצורך המוסד, ולמרות כל מאמציו, הלו"ז הצפוף של עשייה ברוכה לא התאפשר לו להשתתף בפאנל. דווקא הראיון שלא נערך עימו, מספר יותר מאלף מילים את סיפורה האמיתי של מסירות איתנה לעמידה על משמר החינוך!

כאיש אחד בכל אחד

פאנל מורחב ומרגש

מושבעים ועומדים מהר סיני

אנו פונים לרב אלימלך הרציג, אשר זכה לפתוח את גני הבנות בביתו של מרן ראש הישיבה זיע"א, ומבקשים לשמוע: כיצד הכל התחיל?

כשהתחילו להיפתח מוסדות גני הבנות בשנת תשע"ז, הייתה חמימות גדולה בציבור. בעיתון הפלס הייתה הסברה רבה על הנושא, מה שפתח את העיניים להרבה הורים לראות את המגמות המסוכנות המסתתרות במסווה של שינויים 'קטנים' למראית עין.

יחד עם ידידי הרב אלימלך הרוביץ, עלייתי כמה פעמים למעונו של רבינו בעל הדרכי שמואל זי"ע,

צעירים היינו, וחרדנו בכל לב על גורלם של ילדינו שלנו.

שוב ושוב הגענו לראש הישיבה בשאלה: למי הראש ישיבה מיינץ לפנות? מי יוכל לעזור לנו, מי יסכים לפתוח מוסדות על טהרת הקודש באלעד, להציל את ילדינו? הראש ישיבה היה שואל: אין עסקנים באלעד? ואנו ענינו בכאב: ניסינו, פנינו לפלוגי, ולאמוני, ואין שום עצה. רה"י היה מאזין לדברינו. ותמיד היו גחלי אש יוצאות מפיו "צריך לזכור שאנחנו מושבעים ועומדים מהר סיני, מושבעים ועומדים מהר סיני".

שום הוראה מפורשת לא נאמרה, אבל המסר היה ברור: כולנו עמדתנו שם, למרגלות ההר. אין זו חובת העסקנים, זו החובה של כולנו. כנאמר, היינו אברכים צעירים, וגדלנו בדור שבו עסקנות הייתה שייכת לעסקנים, ומוסדות חינוך היו נחלתם של מנהלים עתירי קשרים. אברכים לא היו קשורים כלל לעשייה הציבורית. כולנו היינו שם, כלל ציבור בני התורה. נדרשים היינו למסירות נפש, אולי לא פחות מאותה מסירות שנדרשה מאיתנו לרדת לכביש בהפגנה הראשונה בחייו. מסירות נפש לקרוע את כבלי ההרגל והמקובל, ולהבין שהפעם זה אנחנו. היו אלו מילותיו של ראש הישיבה שחצבו בנו את השינוי, פסיעה אחר פסיעה,

ונפשנו בשאלתנו: למה ניגרע? שהרב יחפש גם לאלעד מנהל שיחזיק מוסדות על טהרת הקודש.

כיום, מתחייך הרב הרציג, במציאות המופלאה שאליה הורגלנו, הבקשה הזו נשמעת כמעט תלושה. מה זאת אומרת 'שמישהו יקים'... אם צריך- מקימים! כבר קם כאן דור שמבין שאם לא אנחנו- אף אחד לא ישמור במקומנו על הילדים שלנו. אבל אז, בצעדים הראשונים, עוד לא היינו שם. אברכים

הרב אלימלך הרציג גני "פלגי מים" אלעד

לעיתים אני מהרהר לעצמי, איזו מסירות עצומה. הרי למרן זי"ע לא היה 'אינטרס' באלעד, או בשום מקום אחר. זו הייתה זעקה שנבעה מליבו הטהור, ליבן של ישראל, שבעיני הבדולח שלו ראה את התהום וזעק לכל מי שמוכן לשמוע: הצילו את עצמכם!

היום, כבר לא צריך עיני בדולח כדי לראות זאת. הורים שלא זכו להעביר את ילדיהם, מבכים על המצב הנורא השורר במוסדות אחרים. ממש בגדר "בניך ובנותיך נתונים לעם אחר".

צעד אחר צעד. עוד פעם לשמוע את אותו 'קול גדול ולא יסף', קול חוצב להבות אש, שנוקש על דלתות לבבינו ומזכיר ומעורר לזכור, לזכור שאנו מושבעים ועומדים מהר סיני.

ובתשעת הימים של שנת תשע"ז הוחלט לזנק למים ולהכריז על פתיחת הגנים. כמקובל וכפי שנעשה בכל הגנים שנפתחו, הגן נפתח... מעל דפי ביטאון עולם התורה. שלחנו הודעה לעיתון, ובמוצאי שבת

התקשרנו לר' דוד בידרמן שברצונו להגיע למרן ראש הישיבה יחד עם הורי התלמידות בגנים. הרב בידרמן התנצל שראש הישיבה לא מרגיש טוב, ונראה שזה יהיה בלתי אפשרי. אמרתי לו: "תאמר לראש ישיבה שאנחנו רוצים רק בשביל לספר לו שאנו פותחים גנים באלעד". ר' דוד התקרב עם הטלפון בידו לראש הישיבה, וסיפר לו את הדברים. נצמדתי לשפופרת והאזנתי לכל מילה. התרגשותו של ראש הישיבה הגיעה לאוזניי, מרעפה עלי אגלי חום. "מה, גנים באלעד? שיבואו, בוודאי ובוודאי!"

מהרגע להרגע הודפס שילוט שיכריז על המעמד. וכך הגענו, בשעת לילה מאוחרת, קבוצה מכובדת ובהם אברכים מופלגים ממש מהעיר אלעד לשמוע דברי חיזוק מרבינו מרן ראש הישיבה. הוא שמח עמנו שמחה גדולה והרחיב על הצורך הגדול

בהקמת גני הבנות על טהרת הקודש. בתוך דבריו אמר: מאויבי תחכמי. אם הם מבינים שכדי לקעקע את הרוחניות של הילדות זה מתחיל בגיל צעיר, אנו נלמד מהם להכניס כמה שיותר קדושה בגיל הצעיר. הוא שיתף בכמה סיפורים נוראים ששמע מאחיו הגרא"ד בעיר טבריה (ככלל, מוסיף ר' אלימלך, ראש הישיבה ראה בסיפורים אלו חשיפה של הצעדים הבאים שעתידיים להגיע בהדרגה מהפריפריה לערי המרכז, והמתרחש בטבריה עורר אותו לעמוד על נפשו בכל רחבי הארץ מבעוד מועד)

וכמובן שזה לא נעצר בגנים. שבועיים לפני הסתלקותו דיבר מרן זי"ע עם מספר אברכים וזעק והתחנן שחייבים חיידר באלעד, זה ממש פיקוח נפש. וב"ה זכה שרצונו התקיים ובאלעד ישנם מוסדות חינוך על טהרת הקודש לחינוך הילדים בדרך המסורה.

לעיתים אני מהרהר לעצמי, מוסיף ר' אלימלך, איזו מסירות עצומה. הרי למרן זי"ע לא היה 'אינטרס' באלעד, או בשום מקום אחר. זו הייתה זעקה שנבעה מליבו הטהור, ליבן של ישראל, שבעיני הבדולח שלו ראה את התהום וזעק לכל מי שמוכן לשמוע: הצילו את עצמכם!

היום, כבר לא צריך עיני בדולח כדי לראות זאת. הורים שלא זכו להעביר את ילדיהם, מבכים על המצב הנורא השורר במוסדות אחרים. ממש בגדר "בניך ובנותיך נתונים לעם אחר".

הזכות להיות שלי

כשדבריו המרגשים של הרב הרציג תלויים בחלל, אנו פונים לרב משה אזרחי, המחזיק במסירות ובשאר רוח את גני הבנות חפציבה, וכן את בית הספר בשכונה, ושואלים אותו: מה הביא אתכם לקחת את העול על עצמכם?

תשובתו הכנה מעוררת צמרמורת של התרגשות: רציגי שהבת שלי תלמד בגן על טהרת הקודש! נכון, יש קהילה, יש עסקנים, ולפעמים יש תחושה כזו ש'למה אני', בפרט שגני בנות זה לא מתן שכרה בצידה... אבל כשמניחים בצד את כל השיקולים- בסופו של דבר אדם עומד מול עצמו, ושואל: ומה עם חינוך הילדים שלי? מדוע אני מחכה ש'אחרים יעשו'??? הרי האחריות היא עליי! זה היה הרגע שבו היה לי פשוט וברור שאני צריך לדאוג שיהיה כאן גן

כך, מאסיפה של אברכים בשכונה בביתו של המרא דאתרא הרב מיטלמן, שדנו יחד כיצד ואיך, נטל הרב אזרחי את העול על שכמו.

אנו עוברים למהלים שנטלו על עצמם את עול הגנים לאחר הקמתם. לאחר שכבר היה מערך קיים, וכבר ידעו מה כרוך בכך, ובכל זאת נענו ואמרו הנני:

הרב אברהם קאהן, גני בנות מערב בני ברק: מי שהקים את הגנים היה ידידי הרב חיים רוחמקין, מי

שהקים עולו של החינוך הטהור לבנות בבני ברק על פי בקשתו האישית של רבנו שמואל זצוק"ל. לאחר כמה שנים, כשכבד עליו העול של החזקת הגנים יחד עם החזקת בית הספר שבהנהלתו, חיפשו בקהילה מי שיוכל ליטול על עצמו את העול. כך פנו אליי, והתלבטתי מאוד. לאחר לבטים, החלטתי לנסות ל"תקופת ניסיון" קצרה- שאכן הצליחה. אציין שלאחר שקיבלתי על עצמי את הניהול, התקשר אלי רבנו אשר הכהן זצוק"ל, והודה לי באופן אישי, מה שהעניק לי עידוד רב.

הרב שמואל רובין מאחיסמך, מציין את חלקו של ר' אברהם קאהן בהצלת הגנים באחיסמך: לא רבים יודעים שבתחילת המלחמה בתשפ"ד, הגיעו גני הבנות באחיסמך למצוקה חריפה שמנעה את הפעלתם. הוקם ועד הורים, והרה"ג ר' אברהם קאהן נטל על עצמו את חלק הארי מגירעון המוסד. ועד ההורים נטל על עצמו את השאר, וכך זה התגלגל כשהיה ברור שנצרך כאן מישהו שיטול על עצמו את העול במלואו. בתקופה האחרונה לפני הסתלקותו של רבנו אשר הכהן זצוק"ל, פנה אלי והטיל עלי את התפקיד.

הרב צבי שרפהרץ מגני עילית מוסיף: לפני 9 שנים לאחר שרבינו ר' שמואל זיע"א הורה שעניין הגנים העצמאיים הוא עניין של פקו"ל רוחני נפתחה בס"ד ע"י ידידיו הרב אהרון יעקובביץ שליט"א 4 סנפי הרשת ב-4 שכונות העיר ס"ה 12 כיתות גן, והכל בפעימה אחת ובדרך ניסית

הרב אברהם קאהן גני מערב בני ברק

בתחילת הדרך הצבתי יעד: לא כחות מגנים מתוקצבים, כעת היעד שלי: עוד יותר מעולה ומבוסס ממוסדות מתוקצבים. כיאה לציבור שרואה בחינוך הגיל הרך חשיבות עליונה

ופלאית. לפני 7 שנים כשנוצר משבר כספי בגנים התאגדו כמה הורים להמשיך ולהחזיק את הגנים במסגרת ועד הורים עד תום השנה, אך כשהסתיימה השנה היה ברור שא"א להמשיך ככה, ואז רבינו ר' אשר זיע"א קרא לי מס' פעמים וביקש מאוד שאכנס לעניין. הסכמתי בתנאי שהאחריות

תמשיך להיות על ההורים ואנחנו נשמש רק כגזברים. רבינו זיע"א מאד נחה דעתו מזה ומאז כך הדברים מתנהלים, שיש ב"ה השתתפות רבה מצד ההורים מכל הבחינות. וכך בזכות הציבור עומדת על תילה רשת הגנים על חמשת סניפיה בס"ד.

הרב אזרחי מבקש אף הוא להוסיף ולציין אף הוא את הרב אהרן יעקובוביץ, הנחשון שזכות המייסדים שמורה לו, ואשר בכוח מסירותו הוקמו הגנים והתנהלו בשנים הראשונות.

הרב פרידמן מגבעת שאול משתף במילים קצרות: הצורך היה קיים, וחיפשו מנהל. משראתי שאין אנשים, נטלתי את העול על עצמי.

הרב מרדכי כהן, גני עטרת שמואל בני ברק: היה זה בלילה של ערב פתיחת שנת הלימודים. בנות הגן כבר הלכו לישון בציפייה מתוקה ליום המחר. הכל כבר מוכן לקראת תחילת שנת הלימודים. והנה אני נודע שהיות שהמנהל המסור הרב יונה מרצבך שליט"א, שהקים וניהל את הגנים במסירות מופלאה במשך שש שנים, כבר אינו יכול להמשיך כעת בתפקידו, הכל עומד להתהפך. בעוד מספר דקות, יחל סבב טלפונים. מזכירת הגן תתקשר לכל ההורים ותודיע להם שהיות שאין מי שלוקח את הגנים על עצמו, שנת הלימודים לא תיפתח.

התקשיתי לשאת את המחשבה הזו. טלפון כזה, בעיתוי כזה- לא יקום ולא יהיה! אני לוקח על עצמי לתווך בין המנהל היוצא למנהל הנכנס, החלטתי... וכך, בלי לדעת מה עומד בפניי, הפכתי למנהל.

משפחת בורשטיין מנוה יעקב, אף הם מספרים כיצד זכו לשאת בעול הגנים בנוה יעקב: כבר מתחילת הדרך,

כאשר הוקם הגן הראשון על טהרת הקודש בנוה יעקב ע"י הרב יהודה רבי, חשנו זכייה מיוחדת וקשר עמוק לגן. מיוזמתנו ערכנו מידי שנה רישום לגנים, והעברנו לידי הרב רבי את רשימת הילדות מבעוד מועד.

בשלב מסוים כאשר כבד העול, פנה הרב יהודה רבי להורים בנוה יעקב ואמר להם: נוה יעקב- תתעוררו! אני מותיר לכם גן בנוי ומנהל, ציוד מלא, עכשיו אתם צריכים לקחת את האחריות.

לקראת חודש אב נערכה אסיפת אברכים. אבות לחמישים וחמש ילדות שצריכות גן לשנת הלימודים הקרובה, ואפילו רישום עדיין לא נערך... במהלך האסיפה החלו האברכים, בצעד מרגש של מסירות נפש טהורה, ליטול על עצמם כל אחד החזקת חודש מלא בגן. אברכים שחיים כדרכה של תורה בהסתפקות ובפשטות, לקחו על עצמם חמש עשרה אלף ש"ח. ועוד אברך, ועוד אחד. זה היה ממש מעמד של מסירות נפש עילאית ומרגשת. אך בין היתר, נדברו האברכים שצריך מישהו שיהיה 'האבא' של המוסד. שיקח על עצמו את האחריות.

האכפתיות של משפחת בורשטיין לגנים, הפכה אותם לכתובת הטבעית (כמובן היה מדובר אז 'באופן זמני...') מרן רה"י אשר הכהן דויטש עודד בכל עוז, ומאז, כמו שאומרים, הכל היסטוריה.

**הפעם -
תורכם
לאקבל!**

פרסים חלומיים, חבילות כרטיסים משתלמות ויוקרתיות. הקטלוג המושלם שמביא לכם הרבה יותר!

סניף נוסף בירושלים שהתעוררו ונטלו על עצמם את האחריות, הם "גני בנות מרכז ירושלים" הכוללים כיום את רוב שכונות העיר, אך בתחילת הדרך היו "סניף" של מהפכת החינוך בירושלים בניצוחו של הרב יהודה רבי. **הרב חיים שינין מספר:** כאשר הודיע הרב רבי שכבד עליו העול לשאת בסניפי הגנים הרבים, היה ברור שאי אפשר להותיר

את בנותינו ללא חינוך ראוי ח"ו. כמובן שחיפשו מפה ומשם, עד שלבסוף נטלנו על עצמנו את העול. כן, הוא מוסיף בחיוך דק, כמובן באופן זמני... אמנם בתחילה היה עימי במלאכה אחד מחשובי הת"ח בני התורה בקהילתנו, אך במשך הזמן התגלגלו על שכמו טרדות נוספות, ואיוותר אני לבדי...

שהשתתף בסכום של 1,000 ₪ מידי חודש. מחוות כאלו, לא פחות ממה שהקלו את העול הכלכלי, אף העבירו מסר מעודד ומחזק: כולנו מאחוריק! **הרב מרדכי כהן:** באופן אישי שאבתי חיזוק ועידוד רב ממרן רה"י רבי אשר הכהן דויטש זצוק"ל, שנתן

לנו תחושה מופלאה של נשיאה בעול. היות שהגנים שכנו בסמיכות מקום למעונו של מרן רה"י, בעת חנוכת המבנה החדש, זכינו שראש הישיבה יקבע מזוזות ויברך אותנו. בהזדמנות זו הוא הביט בחדרי המבנה והביע את שביעות רצונו ושמחתו.

הציבור נותן כוח

אנו מבקשים לשמוע מעט על הלהט שבתחילת הדרך, על העזרה וההירתמות הגורפת.

הרב שינין נטל את חוט השיטה: בתחילת הדרך לא ידעתי בכלל מה עומד בפניי. ממש "נפלתי" לעניין. בלי שום הכשרה וידע כלשהו בניהול מערכת מסודרת. ובאמת ראינו ניסים ממש בכל ההתנהלות. לאחר זמן מה הופיע כמלאך משמים ידידי ברוך הכשרונות הרה"ג ר' יעקב אליאס, שמסר את מרצו ויכולותיו בכל עוז לעמוד לימין הגנים, להעמידם על מתכונתם כראוי.

משפחת בורשטיין גם הם מציניים את ההלם שבמפגש עם עשרות ומאות הפרטים ופרטי הפרטים הכרוכים בניהול גן. מי שעזר לנו רבות

בתקופת הבראשית, היה הרב יהודה רבי שלא נטש אותנו, הוא ורעייתו היו זמנים לנו בכל עניין וצורך, להעניק עצה טובה, לכוון, להדריך ולתת את הבסיס החיוני לניהול המקום.

הרב אזרחי: בתחילה ממש, היה צורך לבנות את הגנים בעשר אצבעות- פשוטו כמשמעו. אברכים מופלגים מתושבי השכונה היו מגיעים יחד עימנו ערב אחר ערב, לתקן, לשפץ ולהכשיר את המבנה לייעודו. עד כדי כך שהגנות והילדות היו רואות מידי יום כיצד הגן לובש צורה, והילדות היו מספרות כיצד אבא היה כאן בלילה לבנות ולתקן כדי שהן יוכלו ללמוד כאן...

הרב קאהן מציין: אמנם לקחתי על עצמי את העול הכלכלי באופן מלא, אבל ההירתמות והעידוד של כלל ההורים היו מעוררי השתאות. היו גם הורים ששילמו שכר לימוד יותר ממה שביקשנו, כאות הוקרה. אני חייב כאן לציין את אחד ההורים, הרב יוסף ואנונו מקהילתנו,

ספרו לנו קצת על אתגרים בניהול הגן, אנו פונים למנהלים, ומכנים את עצמנו לשמוע על הפן הפחות נעים, הקשיים, המשברים. בפועל, אנו נחשפים לשרשרת של סיפורים המשקפים סיעתא דשמיא מעל לגדר הטבע.

הרב צבי שרפהרץ, גני עילית:

רק בשנה זו, נפתחה השנה בניסים גלויים ממש. עד שבוע לפני תחילת הלימודים, לא ידענו אם יהיה מקום לימודים לשלושים בנות הגן, או לא. במקום הקיים התגלו ליקויים שלא אפשרו לקיים בו לימודים כלל. שקלנו אם להתחיל את שנת הלימודים במקלט או מחסן, והיו רגעים שחששנו שהשנה לא תיפתח כלל. לבסוף, בסיעתא דשמיא עצומה ולאחר שתדלנות רבה, קיבלנו יומיים לפני פתיחת השנה מבנה מסודר ומכובד במקום מרכזי, ויכולנו לפתוח את שנת הלימודים בצורה מושלמת.

גם **הרב שינין מירושלים**, מציין את סוגיית המיקום כאתגר קשה במיוחד: במרכז ירושלים, האתגר המורכב הוא מציאת מקום ראוי לגנים, בתשלום שכירות הגיוני (יחסית למקום...) הביקוש במרכז ירושלים כה גדול, שלמצוא מקום מתאים זה לפעמים ממש "קריעת ים סוף"... וכבר אירע פעם

הרב משה אזרחי

גני חפציבה, מודיעין עילית

כשמניחים בצד את כל השיקולים- בסופו של דבר אדם עומד מול עצמו, ושואל: ומה עם חינוך הילדים שלי? מדוע אני מחכה שאחרים יעשו??? הרי האחריות היא עליי! זה היה הרגע שבו היה לי פשוט וברור שאני צריך לדאוג שיהיה כאן גן

שלאחר שסוכם ונחתם חוזה, והציוד כבר הובא למקום, ברגע האחרון אמר המשכיר שלא יתאפשר לו להשכיר את הגן.

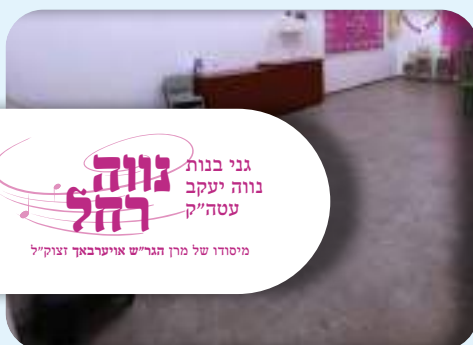
הרב שינין, מבחינתו, מסיים את הסיפור בזאת. אך אנשי שיחנו מספרים לנו את ההמשך המדהים: במשך כל אותה שנה, התנהל הגן ב... ביתו הפרטי של הרב שינין! עם כל המשתמע מכך.

הרב שינין מבחין בהתפעלותו, ומגיב: "אני חייב להוסיף ולומר משפט אחד, שמבטא באופן מוחלט את התחושה שלי ושל משפחתי: קיבלנו מאיתו יתברך פי אלף ממה שנתנו. ונתנו הרבה. אבל הסיעתא דשמיא הפלאית, למעלה מגדר הטבע באופן בלתי ייאמן כלל, שראינו בעניינינו הפרטיים-

הרב מרדכי כהן

גני "עטרת שמואל" בני ברק

מרן רה"י רבי אשר הכהן דויטש זצוק"ל, נתן לנו תחושה מופלאה של נשיאה בעול. היות שהגנים שכנו בסמיכות מקום למעונו של מרן רה"י, בעת חנוכת המבנה החדש, זכינו שראש הישיבה יקבע מזוזות ויברך אותנו. בהזדמנות זו הוא הביט בחדרי המבנה והביע את שביעות רצונו ושמחתו.

רגעים של כוח

ככל שאנו מאזינים למנהלים, תחושת ההתפעמות גוברת. אלו אנשים שחיים איתנו, חלק מאיתנו, אך חווים משהו גדול ועצום וניסי, משהו שהוא מעבר לכל הסתברות הגיונית ותהליך טבעי. הם שנותנים מזמנם, מכוחם, מליבם ומכספם, זוכים לראות עין בעין את התגשמותה הפלאית של הבטחת 'כי לא תשכח'.

מבקשים אנו לשמוע מהמנהלים היקרים שיחי', מה נותן לכם את הכוח לשאת את העול הקדוש, יום אחר יום, חודש אחר חודש?

בתקציב נמוך, אך עם מסירות ואכפתיות. משוב כזה מחמם את הלב, ומהווה רגע של תידלוק. אכן, יש שכר לעמלנו.

משפחת בורשטיין מניבים: אכן, כשהרצון החזק הוא לפעול בשליחות ההורים החשובים, ולהמשיך את המסורת, זה לא 'עוד מחמאה' או 'סתם משוב' זה רגע של ציון דרך, שאומר לנו המון, כשהורים מפדבקים ומשדרים את השמחה שלהם בחינוך המשובח של בנותיהם מכל הבחינות. זה מאפשר לנו לזכור את ה'למה' שבשבילו אנחנו עושים ופועלים כל העת: לבנות כאן דור איכותי ומשובח, שמחובר למסורת ומחושל באמונה ובהשקפה יהודית טהורה.

הרב אלימלך הרציג, אלעד: מבט קל החוצה והצידה, אל שכנינו וידידנו שלא זכו לחממה המוגנת הזו, יש בו כדי להעניק כוח ועוצמה לעמוד בכל האתגרים. כיום, כל אלו שהאמינו שיוכלו להסתדר, לשמור על ילדיהם בעצמם, זה 'בסך הכל' ילדות קטנות, הגנת יראת שמים והיא כבר תשמור, וכל שאר התינוקות מעין אלו, היום ההורים האלו שלא זכו להעביר את בנותיהם, כבר רואים היטב את ההבדלים. אם בתחילת הדרך נדרשה 'השקפה' כדי להבין, היום כבר לא צריך 'השקפה' צריך רק 'הבטה'... רואים הכל מול העיניים. יש הרואים-ובוכים, ויש הרואים-ומודים, שזכו להבין ולברוח מבעוד מועד.

הרב משה אזרחי, חפציבה: כששומעים מה קורה במקומות אחרים, איך כל יום קללתו מרובה מחברו, והפרצות הולכות וגדלות וההורים חסרי אונים ממש בחינת 'בניך ובנותיך נתונים'... התחושה היא רחמים עליהם שלא זכו, ובד בבד אני אומר לעצמי "עם כל הקושי שיש בניהול הגן, מהו כבר הקושי לעומת הרווח העצום, שהילדות שלנו זוכות להתחנך בדרך המסורה, ממש כמו פעם, מתוך שמחה של מצווה וברוממות הרוח.

הרב מרדכי כהן: כפי שצינתי, התחושה הברורה הזו, שהגנים הם של בורא עולם והוא דואג לבנותיו שיהיה להן מקום לימודים שמור ומוגן מהמבול שבחוץ. אני הקטן רק שליח וצניור להעביר דרכו את הס"ד.

משפחת בורשטיין: גם אנו מרגישים את ה'התייבבו וראו את ישועת ה' בכל כך הרבה מצבים, ברגעים שבהם נדמה היה שהנה הנה נצטרך להודיע להורים ש... אבל לא. ברגע האחרון ובמאמצים עילאיים הכל הסתדר באופן פלאי, ולא היה יום אחד שהבנות נותרו בבית. בלי שההורים יעלו על דעתם כמה מאמץ נעשה כדי שהם יוכלו להמשיך את השגרה כרגיל.

הרב שיינין: התחושה שמלווה אותנו היא כפי שצינתי, שיש כאן קיום של ההבטחה האלוקית כי לא תשכח, ואנו זוכים להיות אלו שזה יתגלגל על ידיהם במידת מה.

הרב שמואל רובין, אחיסמך: לי מה שנותן חיזוק באופן אישי, זו העובדה שבעצם אני לא "מנהל" שיש לו "מוסד" אלא אך ורק שליח של ועד ההורים. אינני בעלים על כלום, אלא רק נציג ההורים וכולם עומדים מאחוריי. ברגעים של שחיקה זה נותן לי כוח לחוש את כוח הציבור מאחוריי.

הרב צבי שרפהרץ גם הוא מעיד על הכוח של ההורים: הורים מספרים בהתרגשות כיצד הבנות מקרירות טוהר ושמחה שאין בנמצא כיום, והם מרוצים מהרמה הרוחנית והמקצועית שיש בגנים.

הרב פרידמן מגבעת שאול, אף הוא מציין את תגובות ההורים כמקור כוח.

הרב אברהם קאהן מוסיף אנקדוטה: אחד ההורים הגיע בתחילת שנה להביא את ביתו לגן, ואחר כך אמר לי: מה אומר לך? הייתי מופתע לגלות כי הגן נראה כאילו הוא נמנה על רשת עתירת תקציבים. לא להאמין מה ניתן ליצור

הרב חיים שיינין גני בנות מרכז ירושלים

התחושה שמלווה אותנו היא שיש כאן קיום של ההבטחה האלוקית כי לא תשכח, ואנו זוכים להיות אלו שזה יתגלגל על ידיהם במידת מה.

משפחת בורשטיין גני 'נוה רחל' נוה יעקב

אנו מרגישים את ה'התייבבו וראו את ישועת ה' בכל כך הרבה מצבים, ברגעים שבהם נדמה היה שהנה הנה נצטרך להודיע להורים ש... אבל לא. ברגע האחרון ובמאמצים עילאיים הכל הסתדר באופן פלאי.

מדברת בעד עצמה. מדברת- ומדברנת. להמשיך לשאת בעול הקדוש הזה, שפירותיו בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא.

משפחת בורשטיין מצינים את האתגר התמידי של ניהול הצוות, לדאוג שהצוות יהיה מרוצה. המשפט השגור בפיהם "הגנת היא מלכה" משקף את האמונה העמוקה שלהם,

שגנת צריכה לחוש מכובדת, מרוצה ורצויה כדי שהילדות יקבלו את החינוך המיטבי באווירה רגועה ושמחה. "האתגר הוא גדול" הם מדגישים. "נוה יעקב שוכנת בשכונה מעט מרוחקת, ויש גנות שנתעות להגיע למרחק הזה. ואם לא מתפשרים על איכות הגנות- הרי שעיקר תשומת הלב, היגיעה והתפילות, הם כדי למצוא את אשת החינוך הראויה לעמוד בחזית העשייה החינוכית- לשם כך הרי הוקם הגן, וגם להעניק לה את כל המעטפת כדי שתוכל לבצע את תפקידה כראוי: תיקונים שוטפים, ציוד נאות ומענה קשוב לכל בקשה.

הרב מרדכי כהן, גני עטרת שמואל בני ברק: אני רואה בחוש לכל אורך הדרך כיצד הגנים הם של בורא עולם, הילדות הן בנותיו, ואני רק השליח... ואכן גם ההתנהלות של הגן היא באופן שהסיעתא דשמיא ניכרת באופן מופלא. היה אפשר למלא ספרים עבי כרס בסיפורי הסיעתא דשמיא, כיצד "מסתדרים" כל העניינים החינוכיים והטכניים, ומושגים התשלומים הדרושים לכל הוצאות הגנים, שלא על פי דרך הטבע. ואין אנו מספיקים להודות.

הרב אברהם קאהן, גני מערב ב"ב: לי אין שום סיפור מיוחד... כמובן, הקשיים המוכרים. אבל בחסדי שמים, הדברים נפתרו תמיד. רגע של קושי היה בחודש שעבר, כשהוכרחנו להפר את ההחלטה שלא לעכב את תשלומי המשכורות, והיה עיכוב גדול, אך מיד בחודש שלאחריו שילמנו הכל במועד, ועינינו נשואות הלאה.

הרב משה אזרחי, גני חפציבה: הקושי העיקרי, התמידי, שמעיק עליי, הוא הקושי הכלכלי. אנשים לא מודעים לכך, שמכל מוסדות ציבור בני התורה, גני הבנות הם המוסד המורכב ביותר מבחינת איסוף כספים. זה לא ההוד וההילה של תורת תשב"ר, גם לא העוצמה והגודל של בית ספר עם מאות תלמידות. זה גן של כמה עשרות

ילדות, בנות, שאפילו אי אפשר לצלם תמונות ולרגש איתן את התורמים... אך ב"ה הציבור מבין את החשיבות של העניין והמוסד עומד על תילו.

הרב אלימלך הרציג, אלעד: אין לי שום הסבר טבעי, שום בסיס הגיוני, למשפט העובדתי הבא: גני 'פלגי מים' באלעד, עומדים על תילם תשע שנים. איך? מה? מנין? אנחנו עושים את שלנו, ובורא עולם ברחמיו מקיים את ההבטחה "כי לא תשכח".

הרב קאהן מבקש להוסיף ולחדד נקודה חשובה: אני רוצה לציין את ההירתמות של קהילת חסידי סאטמר בארה"ב. חשוב שנבין כי העקרונות של חסידות סאטמר אינם רק בנושא של טהרת הקודש. גם השפה העברית לצנינים בעיניהם, הרבי הגה"ק מסאטמר זי"ע"א קידש על זה מלחמה. אבל הם גילו כאן פרקטיות מרשימה, ובהוראת הרבי שליט"א הם לא עוסקים בנושא. ומתוך ידיעה ברורה שבמוסדות של בני התורה תלמידי מרן רבי שמואל זי"ע"א מדברים עברית, עם כל זאת הם עוזרים. וכשהם עוזרים הם עושים זאת כפי שרק סאטמר יודעים לעשות... ה' יברך אותם בכפלי כפלים, ובלי ספק שבלעדיהם לא היה קיום לחזון של רבנו הקדוש רבי שמואל זצוק"ל.

הרב הרציג מוסיף בחיוך: וכפי שכבר נודע משמו של מרן בעל הדרכי שמואל ששאלו אותו בתחילת הדרך איך המוסדות על טהרת הקודש יחזיקו, והוא אמר שאם סאטמר ייחלצו חושים לתמוך כלכלית- הרי שהמוסדות יעמדו על תילם בניסים נסתרים, ואם לא- יהיו ניסים גלויים...

כשהטוב ביותר – משתבח עוד יותר

**לקראת סיום, אנו מבקשים
לשוחח מעט על המגבית
המאוחדת של גני הבנות על
טהרת הקודש. מאורע מרגש
בפני עצמו, כאשר עשרה
מנהלים מוסרי נפש מתאגדים
יחד ופונים לציבור לשאת
עיתם בעול במיזם יוצא דופן
ומיוחד.**

**תקוות רבות ניתלות במיזם
הזה. זו תקוות הציבור לייצר
תשתית קבועה ואיתנה
למוסדות החשובים והחינוכיים
של גני הבנות, וזו גם תקוותם
של מנהלי הגנים להיסמך
על כוח הציבור שיעניק להם
משנה כוח בעבודת הקודש.**

**מבקשים אנו לשמוע מכל
אחד ואחד מהמנהלים, את
המשאלה שעומדת לנגד עיניו,
החלום שהוא מקווה ומייחל
לזכות לממש, עם הצלחת
הקמפיין בעזרת ה'. אחד
לאחד הם משתפים אותנו
במשאלות- שהם גם משאלות
הציבור כולו.**

התשובה שחזרה על עצמה שוב ושוב: להגדיל את משכורת הגגנות. חד משמעית, הגגנות שלנו ראויות למשכורת שתשקף את עבודתן. אם בציבור הכללי, מקובל שגגנת היא עבודה סוג ב' – והתוצאה בהתאם, אצלנו המחנכות של הגיל הרך זוכות ליחס נערץ שבידיהן נתונה הגרסא דינקותא' של דור האימהות הבא. המשאלה הכי בוערת שלנו, חזרו ואמרו המנהלים, כל אחד בתורו, היא לשקף את ההערצה הציבורית לגגנות היקרות, גם בגובה המשכורת. דבר שללא יספק ישיב עוד יותר את איכות העבודה בגנים. ואם זו המשאלה המרכזית, הרי שללא ספק כלל הציבור שותף עימם במשאלה זו: להגיע למצב שהגנים יוכלו לתגמל כראוי את מיטב הכוחות החינוכיים של הציבור שלנו, גגנות שישקיעו את מיטב כוחותיהן וכשרונותיהן לטפח את הדור הבא.

מלבד זאת, מוסיפים חלק מהמנהלים עוד פכים קטנים שיכולים לסייע להתנהלות הגנים ולהקל על ההורים:

לשפץ את החצרות, ולהוזיל את מחירי ההסעות (הרב צבי שרפהרץ, גני עילית)

שהכל יהיה לכתחילה – לא פחות ואפילו יותר מגנים מתוקצבים (הרב שמואל רובין, אחיסמך)

בתחילת הדרך הצבתי יעד: לא פחות מגנים מתוקצבים, כעת היעד שלי: עוד יותר מעולה ומבוסס ממוסדות מתוקצבים. כיאה לציבור שרואה בחינוך הגיל הרך חשיבות עליונה (הרב אברהם קאהן, מערב ב"ב)

החלום שלי, לבנות מערכת סיוע ועזרה לבנות מתקשות שלא יצטרכו לרעות בשדות זרים (הרב חיים שינין, ירושלים)

להוסיף אנשי צוות, להוסיף כיתות לימוד ולא לפחד כל שנה שהנה הפעם לא יהיה ברירה ונצטרך לפתוח שתי כיתות מקבילות. לשדרג מתחמי החצר ואת מבנה הגנים ותכולתם,

ב"ה זכינו שרבים מתדפקים על דלתות הגן והמקום נעשה צר מהכיל. השאיפה שלנו היא להרחיב את הכיתות, שלבנות יהיה מקום מרווח וראוי. (הרב מרדכי כהן, בני ברק)

וכך, באווירה של אופטימיות ותקווה, נפרדנו מהמנהלים היקרים שליט"א, כשאנו מוסיפים את תקוותנו לשוב ולהיפגש יחד בימי החנוכה, להודות ולהלל על הניסים בהצלחת המגבית בעזרת השי"ת, להגשים את התקוות הגדולות ולהמשיך ביתר שאת בעבודת הקודש, להעלות אש תמיד מפר השמן הטהור.

כי בנפשנו הדבר!

מכתב עוז

**מרבנו מרן עמוד ההוראה הגאון האדיר
רבי עזריאל אויערבאך שליט"א**

בעזה"י

חשון תשפ"ו

אל כל אחינו בני התורה בכל מקום שהם.

הנה מודעת גודל החרדה אשר חרדו רבותינו מעולם על טהרת החינוך לבנות ולבנות, שיהא כולו על טהרת הקודש והמסורה ללא שום שינוי מדרך אבותינו ורבותינו.

וכאשר בעזה"י נפרצה החומה, התנשא כארי רבינו הגדול מרנא בעל ה'דרכי שמואל' זיע"א לכונן ולייסד מוסדות לבנים ולבנות במסורת החינוך הטהור, להציל שארית פליטת עולם התורה בטהרה.

ואחריו החזיק בעוז וגבורה הכהן הגדול מאחיו מרנא רבינו אשר זצוקללה"ה, ומסר נפשו על הדבר הזה, לחזק ולהרחיב כל מוסדות הקודש לתפארה, ולה- עמיד בסיס איתן לבל ימוטו ח"ו.

והנה עיקר חובת השמירה בדקדוק גדול הוא בגיל הרך, כי כל שיבוש קטן נקלט היטב בלב הבנים והבנות, ואם אין גדיים אין תיישים. ועל כן קיומם של גני הבנות על טהרת הקודש הוא הצלת התורה והיהדות ממש, והוא הערובה לכל המשך דורותינו.

אמנם לא רבים יחכמו להבין חובת השעה הזאת, ודווקא מנהלי הגנים מתק- שים מאד בגיוס הכספים בכל מקום, ומצוקתם גדלה עד לשמים.

ועל של עתה, שנתאגדו יחדיו מנהלי גני בנות עטה"ק לעשות אגודה אחת ולהעמיד בסיס וקיום חשוב לגני הבנות, ויש בזה פתח להצלה גדולה ותקווה גדולה בע"ה, **ודאי ברור ופשוט כי חובה גמורה עלינו, כולנו כאחד, לפעול ולהפעיל, ולהשתתף יותר מכפי יכולתינו בדבר הזה, כי בנפשנו הדבר.**

ובשכר זה יזכו כל המסייעים, לבני חיי ומזוני רוויחי, ולא תמוש התורה מפיהם ומפי זרעם עד עולם.

ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת

בשם
אשר

☎ 3745*

 LiveRaiser

***5473**

